

Hồi 19

KẾ CAO MINH KHÔNG QUA THỦ ĐOẠN
NỘI TÌNH BIẾN ĐỘNG PHI KIỂM BANG

rên quan đạo đang diễn ra một cảnh trái tai gai mắt, rất dễ khiến bất luận ai thoát nhìn thấy và có chủ tâm thì không thể không bất bình. Và điều ấy đã sớm xảy ra với một tiếng niệm phật hiệu thật gay gắt hợp với sự xuất hiện bất ngờ của hai tăng nhân cùng mang bộ mặt đỏ gay thể hiện tâm trạng bất bình vì không thể giấu nên quyết để lộ ra mặt:

- A di đà phật, cho dù đường đột bản tăng cũng mong nhị vị một là ngoan ngoãn dừng bước và hai là...

Tăng nhân thứ hai tuy cũng cùng xuất hiện nhưng vì thiếu kiềm chế hơn tăng nhân thứ nhất nên ngay lập tức lên tiếng nói át lời của tăng nhân thứ nhất:

- Và hai là bọn người một lũ chẳng ra gì, hãy mau mau xưng danh và nói rõ là hạng yêu quái từ đâu tới lại dám dùng bộ dạng đệ tử phật môn cứ nhâng nhâng đi song vai cùng một ả tợ hồ kỹ nữ, giữa thanh thiên bạch nhật vừa đi vừa nói nói cười cười, nhìn bọn người mất mùa liếc thật ứa gan, ngộ thế gian chẳng còn ai hử?

Đang song hành bước đi nhưng lại bị hai tăng nhân xuất hiện chặn lối là một nam một nữ. Và sở dĩ cả hai gây ra cảnh bất bình vì một trong họ tuy là nữ nhân bình thường như bao nữ nhân khác nhưng nam nhân cùng đi lại là một tăng nhân, cũng khoác tăng bào và cũng cái đầu trọc bóng không một cọng tóc. Dù vậy tuy bị chặn lối nhưng gã quái tăng chẳng biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, ngoại trừ một câu hỏi có phần ngạc nhiên dành cho nữ nhân đồng hành:

- Sao Tôn Quỳnh tiểu thư bảo ai ở Trung Nguyên cũng hiền hòa hiếu khách, rất dễ mến? Vả lại cùng là người xuất gia tiểu thư có thấy không hình như chẳng giống so với Bắc Cương của tiểu tăng, ở trung thổ nơi tiểu tăng lần đầu đến chưa gì đã gặp hạng khẩu phật tâm xà. Hay là tiểu tăng đã nhận định điều này quá vội?

Nữ nhân nọ chính là Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức cau mặt và lên tiếng phiên trách hai tăng nhân đối diện:

- Cung đồng hành với tiểu nữ là tiểu hòa thượng xuất thân ở Bắc Cương, vì mến mộ phật pháp Trung Nguyên nên không ngại đường xa vạn dặm quyết đến thỉnh thiền và tận mục sở thị bao cảnh quang tươi đẹp của Trung Nguyên chúng ta. Nhị vị đại sư sao

chưa gì đã gây ác cảm? Hoặc giả nhĩ vị đích thực là hạng khẩu phật tâm xà, quá nặng hồng trần khiến phật bất tại tâm?

Tăng nhân thứ nhất thoáng biến sắc, vội mắng tăng nhân thứ hai:

- Viên Tâm sư đệ thật hồ đồ lẽ ra nên đoán biết vị tiểu phật huynh đây sở dĩ không ngại mọi đàm tiếu thị phi ắt là vì không cùng chung xuất xứ ở Trung Nguyên như chúng ta. Dù vậy...

Chuyển mục quang qua nhìn gã quái tăng Bắc Cương, tăng nhân thứ nhất chợt hỏi:

- Cũng xin mạo muội thỉnh giáo tiểu phật huynh, a di đà phật, phải chăng dù xuất xứ khác nhau nhưng lời Phật Tổ rằng dạy về thất tình lục dục và ngũ giới ắt hẳn vẫn chỉ là một? Vậy tại sao tiểu phật huynh ngang nhiên sánh vai và kề cận nữ sắc?

Gã quái tăng ôn tồn đáp:

- Lời Phật Tổ rằng dạy tiểu tăng luôn ghi nhớ. Và trên tất cả phải ở tấm lòng. Vạn vật đều hư không, danh cũng không và sắc cũng không. Huống hồ tiểu tăng từng nghe một câu tiểu ẩn nấu lâm, đại ẩn nấu thị tuy tiểu tăng chẳng dám tự nhận bản thân đã đạt mức giác ngộ đến cõi hư không nhưng Tôn Quỳnh tiểu thư đây dù đồng hành thì đối với tiểu tăng vẫn là bằng hữu không hơn không kém. Vậy thì hữu sắc cũng như vô sắc, tâm đã bình thì giác quan không thể loạn.

Tăng nhân thứ hai Viên Tâm lại nạt ngang:

- Nhảm nhí toàn là những lời nhảm nhí hoang đường. Nói như vậy há lẽ bất luận đệ tử phật môn nào cũng có quyền ung dung đi lại và tiếp cận nữ nhân ư?

Gã quái tăng Bắc Cương vẫn nhất mực khoan nhu:

- Thế nào là tiếp cận hoặc không tiếp cận nữ nhân? Vậy cách đại sư đang đứng gần Tôn Quỳnh tiểu thư là có tiếp cận chẳng? Nhưng xin đừng vội thịnh nộ kéo phạm vào ngũ giới. Vì ý tiểu tăng muốn nói tuy đại sư tiếp cận nhưng không hề tiếp cận, đạo lý này xem ra đại sư chưa thể hiểu thấu đáo bằng tiểu tăng. Cũng chứng tỏ về phật pháp lẫn các phương diện khác ắt đại sư do lòng luôn nặng hồng trần nên chưa có cơ hội thiền nghiên ngẫm cho thật thấu đáo. Và nếu mọi nhân vật xuất gia ở Trung Nguyên đều tương tự thì chuyến du nhập này e chỉ khiến tiểu tăng thất vọng.

Tăng nhân thứ hai hoài nghi:

- Ở Bắc Cương mọi phật môn đệ tử đều lĩnh hội thấu đáo như tiểu phật huynh? Vậy cho hỏi còn những phương diện nào tiểu phật huynh cũng thấu đáo?

Gã quái tăng Bắc Cương nhẹ nhàng đáp:

- Nguyên lai tiểu tăng được đào luyện từ Cửu Phương Phật Vị tương tự Cửu Cung ở Trung Nguyên thế nên chẳng riêng về phật pháp, tiểu tăng còn được thấu đáo chín phương cách hầu tránh mọi quấy nhiễu bất luận từ yêu quái nào. Và sở dĩ tiểu tăng được phép xuất tự để du nhập Trung Nguyên vì là nghe nói gần đây võ học Trung Nguyên chợt tái xuất hiện một bộ pháp cùng chung xuất xứ với tệ tự Cửu Phật, gọi là Mê Tông bộ pháp thì phải. Tiểu tăng được lệnh Phương Trượng quyết tìm hiểu và mong lĩnh hội thêm bộ pháp này.

Viên Tâm đại sư bật cười:

- Nói qua nói lại rút cuộc chủ ý của Bắc Cương chỉ muốn dò xét và nếu được thì quyết tranh hùng cùng võ lâm Trung Nguyên? Nếu vậy, ha ha... bản tăng cũng chỉ là hạng đệ tử thấp hèn không những của bốn phái Thiếu Lâm mà đối với toàn thể võ lâm Trung Nguyên cũng vậy. Tuy nhiên cũng xin mạo muội quyết được lĩnh giáo võ học Bắc Cương, mong tiểu phật huynh chớ khá khước từ. Ha ha...

Gã quái tăng Bắc Cương một lần nữa phái thốt ra câu hỏi kinh ngạc dành cho Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Đường như hoàn toàn khác với những gì Tôn Quỳnh tiểu thư từng quả quyết? Những nhân vật Trung Nguyên chỉ hiếu võ lẫn hiếu thắng thay vì luôn hiếu khách như tiểu thư bảo?

Nam Cung Tôn Quỳnh nhún vai:

- Tất cả cũng do tiểu hòa thượng tự gây ra, vì như tiểu nữ từng căn dặn, Mê Tông bộ pháp hay Mê Tông bí kíp vốn dĩ là tuyệt kỹ kể như đã thất truyền ở Trung Nguyên. Những gì do tiểu hòa thượng thốt ra dù vô tâm vẫn có thể khiến bất luận ai ở Trung Nguyên cũng phải động tâm. Bởi đâu phải ai cũng dễ dàng được chỉ điểm hoặc được luyện sở học ấy như ở Bắc Cương của tiểu hòa thượng.

Gã quái tăng Bắc Cương khẽ cúi đầu:

- Đã vậy ắt tiểu tăng phải thay Phương Trượng thỉnh mời tất cả cùng đến tệ tự công phu một chuyến. Và giả như Mê Tông bộ pháp gì đó cũng chính là Cửu Phương Phật Vị của tệ tự thì bất luận ai có lòng sẽ được toại nguyện.

Viên Tâm đại sư thêm động tâm:

- Vậy nên chẳng tiểu phật huynh hãy cho bọn bản tăng minh bạch hầu biết thế nào là Cửu Phương Phật Vị? Và nếu như chín phương cách tránh mọi quấy nhiễu của các yêu quái đó của quý tự Cửu Phật thật sự lợi hại như lời đã nói, a di đà phật, bọn bản tăng sẽ là những kẻ đầu tiên nguyện đến quý tự tận Bắc Cương hầu xin thỉnh giáo.

Gã quái tăng Bắc Cương gật đầu:

- Điều cần yếu của Cửu Phương Phật Vị là tâm không được động cho dù thân gồm ngũ quan và tứ chi có động, chỉ như thế mới mong lĩnh hội thấu đáo hầu dù bị trăm ngàn yêu quái quấy nhiễu thì bản thân vẫn bình tĩnh vượt qua, xem tất cả chỉ là hư không, bất quá cũng tự gió thoảng qua tai. Như thế này chẳng hạn.

Dứt lời gã quái tăng Bắc Cương chợt gọi Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Tuy thừa biết Tôn Quỳnh tiểu thư vẫn chưa lĩnh hội bao nhiêu nhưng nếu vô ngại, thật phiền tiểu thư thay tiểu tăng vạch lại trên đất những dấu chân Cửu Phương Phật Vị như đã được chỉ điểm.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên:

- Điều đó không khó nhưng vạch rồi thì sao?

Gã quái tăng Bắc Cương thản nhiên tiếp lời:

- Chỉ cần vạch xong thì thôi vì lúc tiểu thư thực hiện cũng chính là thay tiểu tăng cho chư vị đại sư đây mục đích kích Cửu Phương Phật Vị có đáng xem trọng hay không. Nếu chỉ tầm thường thì thôi chẳng cần nói nữa làm gì. Nhưng nếu nhị vị đại sư đây quan tâm thì các dấu chân ấy tiểu tăng nhã ý lưu lại, gọi là quà diện kiến lần đầu tiểu tăng đặt chân đến Trung Nguyên dành cho nhị vị đại sư cũng là người xuất gia.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo ngại:

- Liệu có được chăng một khi tiểu hòa thượng cũng chỉ vừa mới điểm chỉ cho tiểu nữ như chưa đầy một ngày?

Gã quái tăng Bắc Cương khoan thai bảo:

- Chỉ cần lòng không động, tâm phải tịnh thì Cửu Phương Phật Vị cho dù được tiểu tăng thực hiện hay do tiểu thư thay thế quyết chẳng có gì hữu biệt. Đạo lý này, mong tiểu thư hoặc bất luận ai quan tâm đến Cửu Phương Phật Vị hãy luôn ghi nhớ.

Miễn cưỡng Nam Cung Tôn Quỳnh bắt đầu khởi thức. Không những thế nếu muốn lưu rõ từng vết chân trên mặt đất, Nam Cung Tôn Quỳnh hiển nhiên phải dụng lực, dồn vào cước bộ. Vì thế chỉ ngay khi Nam Cung Tôn Quỳnh khởi thức thì bất luận ai bên ngoài nhìn vào đều dần ngạc nhiên do ngày càng khó trông rõ bộ dạng lẫn nhân dạng của nàng.

Hai tăng nhân Thiếu Lâm phái do chú tâm nhìn nên cũng dần có cảm nhận tương tự, đến độ cả hai cùng mê mẩn sau nữa thì bật kêu tán dương:

- Hảo thân pháp.

- Cũng có vẻ rất giống Mê Tông bộ pháp từng nghe nói do gã họ Trương từng thi triển.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhảy lùi lại và vừa nhìn các dấu chân vừa hỏi gã quái tăng Bắc Cương:

- Tiểu hòa thượng thấy sao?

Gã quái tăng Bắc Cương vẫn thái độ ung dung và thản nhiên như lúc đầu:

- Ở Bắc Cương bất luận ai thuở mới nhập môn cũng đều dễ dàng thực hiện tương tự với cùng thời gian ngắn được chỉ điểm như tiểu thư. Như nhị vị đại sư vừa đề cập đến một gã họ Trương có phải là nhân vật gần đây nghe nói đã thi triển Mê Tông bộ pháp? Sao tiểu tăng vẫn chưa nghe tiểu thư nhắc đến gã này?

Nam Cung Tôn Quỳnh gượng cười:

- Mong tiểu hòa thượng chớ trách, bởi tiểu nữ vốn dĩ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, đây cũng là lần đầu bôn tẩu giang hồ. Thế nên chỉ có thể nói những gì đã biết cho tiểu hòa thượng. Còn về gã họ Trương nào đó thì...

Viên Tâm đại sư vội lên tiếng:

- Nếu tiểu phật huynh muốn tìm gã họ Trương thì mau đến Thiết Linh Sơn. Vì bản tăng cũng vừa nhận được tin chỉ độ bảy tám ngày nữa thế nào gã họ Trương cũng xuất hiện ở đó.

Gã quái tăng Bắc Cương gật nhẹ đầu:

- Xin đa tạ chỉ giáo, và có thể hiểu với những dấu chân này phải chăng đang khiến nhị vị đại sư quan tâm?

Viên Tâm cười cười:

- Mọi lời lúc thoát đầu của bản tăng, a di đà phật, nếu có gì quá đáng thật mong tiểu phật huynh đại lượng bỏ qua. Nhân đây cũng xin hỏi nếu sau này bọn bản tăng muốn đến bái phỏng quý tự Cửu Phật thì phải như thế nào?

Gã quái tăng Bắc Cương đáp:

- Chỉ cần nhị vị đại sư đặt chân đến Bắc Cương và nhắc đến Cửu Phật tự ắt ai ai cũng biết và chỉ điểm tận tình. Và giả như lúc đó tiểu tăng vẫn chưa quay về phiên nhị vị đại sư thay lời bẩm báo hộ Phương Trượng một tiếng, rằng tiểu tăng có pháp danh là Tuệ Vũ quyết chẳng để Phương Trượng thất vọng. Xin cáo biệt nhị vị đại sư.

Hai tăng nhân vui vẻ đáp lễ:

- A di đà phật, xin cáo biệt.

Nhưng khi Gã quái tăng Bắc Cường cùng Nam Cung Tôn Quỳnh đi khuất, thái độ nhả nhặn lúc cáo biệt của hai tăng nhân chợt biến mất. Thay vào đó cả hai cùng tranh nhau về quyền sở hữu các dấu chân nọ. Viên Tâm đại sư bảo:

- Sư huynh tuy bối phận cao hơn nhưng nếu không có đệ dù hàm hồ gây hấn vẫn bất ngờ đạt được kết quả này. Chúng phải thuộc về đệ và chờ khi đệ thuận thực mới đến lượt sư huynh.

Tăng nhân kia chợt đề xuất:

- Sư huynh có ý này, vì nếu cứ mãi tranh nhau, thì các dấu chân e chẳng nguyên vẹn do huynh đệ chúng ta thế nào cũng lần lượt giẫm nhoe vì không thể không vài lần bước lẫm. Chúng ta hãy cứ để tạm như thế này, chờ chư vị thúc bá đến phân định, được chứ?

Viên Tâm bảo:

- Nhưng ai sẽ đi gọi chư vị thúc bá? Nhất định chẳng thể là đệ vì biết đâu lúc còn lại một mình sư huynh vẫn tự luyện thì sao?

Tăng nhân kia cười cười:

- Sư huynh biết thế nào sư đệ cũng nảy ý ngờ vực này nên cũng có luôn một ý khác bổ cứu. Ất sư đệ nhớ lúc phó giao nhiệm vụ, tam sư thúc còn căn dặn một việc, đúng không? Vậy theo sư huynh không ai trong huynh đệ chúng ta cần đi đâu cả, trái lại cứ phát hiệu lệnh gọi mọi người đến là ổn. Thế nào?

Dứt lời Viên Tâm lấy từ người ra một chuỗi hạt bồ đề và tự chọn một hạt đưa lên miệng. Thế là dù thoạt nhìn chỉ thấy Viên Tâm ngậm một đầu của cả chuỗi hạt bồ đề vào miệng nhưng kỳ thực với chỉ duy nhất một hạt đã chọn, lại được Viên Tâm dụng lực thổi mạnh, từ miệng Viên Tâm lập tức phát ra chuỗi âm thanh vi vút kéo dài tợ tiếng kêu rít lạnh lạnh của loại chim diều nào đó.

Te...

Chẳng bao lâu sau, từ xa và từ nhiều hướng khác nhau lần lượt vang phát lên các loạt rít tương tự dẫn đến sự xuất hiện dần dần và ngày càng nhiều của những tăng nhân khác. Và thoạt đến, dù không hỏi thì các tăng nhân này vẫn buộc phải chú mục nhìn vào những dấu chân nhưng sở dĩ chẳng ai lên tiếng hỏi vì họ còn chờ đợi một điều gì đó. Cuối cùng khi xuất hiện một lão tăng, Viên Tâm đại sư lập tức lên tiếng hỏi bầm:

- Đệ tử Viên Tâm cùng sư huynh Viên Huệ vì không biết lần này cũng có đại sư bá phạt giá quang lâm nên không những chậm tiếp nghinh mà còn tùy tiện gây kinh động rất có thể khiến đại sư bá vô cớ lo lắng. Nhưng sự thể là thế này...

Ngờ đâu sau khi nghe Viên Tâm thuật xong, lão tăng nọ lập tức cau mặt giận dữ:

- Bọn người thật ngu xuẩn, ở Bắc Cương dù có Cửu Phật tự thì cũng chẳng khi nào họ vô cớ hiến tặng bọn người Cửu Phương Phật Vị lợi hại tương tự Mê Tông bộ pháp. Bọn người không tin ư? Vậy nói đi nếu căn cứ theo các dấu chân này để luyện thì đâu là điểm khởi đầu hử? A di đà phật, đã vậy bọn người còn vô dụng không những lăm kè mà còn tạo cơ hội cho một nữ một nam ấy tha hồ thoát đi bằng hành vi tùy tiện phát hiệu lệnh, gọi cả mọi người cùng chạy đến đây. Để lúc này dù muốn cũng chẳng thể biết chúng đã bỏ đi theo hướng nào mà đuổi theo. Thật là vô dụng.

Viên Tâm càng nghe càng phát hoảng, vội kêu lên:

- Mong đại sư bá thứ tội, vì đệ tử vẫn nhớ một nữ một tăng ấy đã bỏ đi theo hướng này. Và đệ tử xin lập tức đuổi theo ngay.

Lão tăng xoa tay:

- Muộn rồi vì khi dụng kế ắt chúng cũng lường trước mọi chuyện đâu dễ để người biết rõ phương hướng đuổi theo. Tuy vậy muộn vẫn hơn không, tất cả hãy mau phân khai đuổi theo. Phần lão nạp cũng phải kịp thời có cách bổ cứu, đi đi đừng quan tâm nữa các dấu chân vô dụng này.

Thật lạ chẳng ai thấy lão tăng làm gì ngoài việc xoa tay thế nhưng toàn bộ mọi dấu chân ngay khi nghe lão tăng đề cập đến các tăng nhân nọ vội nhìn thấy tất cả đã bị xóa sạch. Họ hiểu trong cử chỉ xoa tay của lão tăng nọ ám tàng công phu tuyệt học, dù không một dấu hiệu biểu lộ nhưng cũng đã ngấm ngấm xóa bỏ toàn bộ các dấu chân. Họ sợ hãi vội vã ly khai. Kể cả lão tăng cũng bỏ đi.

Và khi ấy chợt cùng lúc xuất hiện cạnh chỗ từng lưu giữ các dấu chân là hai nhân vật xa lạ. Họ nhìn xuống đất sau đó cùng nhìn vào mắt nhau. Và một người lên tiếng:

- Dấu chân Mê Tông bộ pháp không làm họ mắc bẫy, bù lại cũng nhờ đó chúng ta biết phái Thiếu Lâm cơ hồ dốc toàn lực vào việc truy tìm và quyết có được Tô phu nhân. Trương ca ca nghĩ sao? Có phải đã loại Thiếu Lâm khỏi diện nghi ngờ vì họ không bắt giữ Tô phu nhân?

Người thứ hai vẫn trầm ngâm sau đó chợt thở dài:

- Tâm cơ của họ tuyệt không thể xem thường cho dù họ vẫn nghĩ ta vì bản lĩnh kém nên vô khả dụng cùng muội thoát ly. Dầu sao cũng loại được phái Thiếu Lâm

khỏi diện nghi vấn. Và thêm một may mắn nữa hẳn mọi người vẫn nghĩ Trương Khánh Long ta vì lo lắng cho sinh mệnh của Tô phu nhân nên trước sau gì cũng bị lộ diện. Đó là điều họ lầm bởi ta biết, bất luận ai đang giữ Tô phu nhân cũng chẳng dám tùy tiện ra tay. Vì một khi Tô phu nhân có mệnh hệ gì kẻ đó cũng vô khả và vô vọng uy hiếp ngược lại ta. Kể cũng tốt, vì lúc này kỳ thực đã đến lúc ta cần nhờ muội đưa đến bái phỏng lệnh đường. Và ta hy vọng mọi nghi vấn về phái Thiếu Lâm tuy càng lúc càng khiến ta mơ hồ nhưng trong muôn một biết đâu nhờ lệnh đường sẽ có lúc ta dần minh bạch. Đi nào Tôn Quỳnh muội.

Và cả hai thân nhiên thi triển khinh công lao đi với nhân dáng bên ngoài nhờ đã di dung cải dạng nên bất luận ai thoát nhìn vào cũng ngỡ đó là hai nhân vật võ lâm bình thường cũng gồm một nam một nữ nhưng đều mang kiếm và nhất là có hai diện mạo hoàn toàn xa lạ, chẳng lo bị bất kỳ ai phát hiện. Nhưng cả hai đã lầm, vì bất chợt bị một loạt tiếng quát ngăn lại lúc cả hai chỉ mới di chuyển chưa tới năm dặm đường:

- Mau đứng lại.

Trương Khánh Long trong lớp di dung vẫn tiếp tục cùng Nam Cung Tôn Quỳnh lao đi với cước lực không tăng không giảm, bất quá chỉ buông tiếng cười khẩy và lạnh lùng đáp lại loạt quát vừa nghe:

- Nhị vị nếu muốn vẫn tiếp tục thụ hưởng thọ mệnh trời ban thì tốt nhất đừng hành động ngu xuẩn. Vì trước khi nhị vị lên tiếng huynh muội bốn thiếu gia kỳ thực đã phát hiện nhị vị hoặc ẩn ở đâu hoặc đang có hành động gì. Nhưng nếu vẫn chẳng tin, hừ, huynh muội bốn thiếu gia sẽ tiếp tục đi và thử xem nhị vị có đủ bản lĩnh đuổi kịp chăng?

Dứt lời không những chỉ có Trương Khánh Long mà kể cả Nam Cung Tôn Quỳnh cũng đồng loạt biến mất. Cùng lúc đó mới thấy hai nhân vật xuất hiện, là hai nhân vật hoàn toàn che kín mặt. Bất quá cả hai chỉ chừa lại những đôi mắt và đều hoang mang nhìn nhau:

- Chúng là ai? Thân pháp thật vô tưởng.

- Thật lạ sao ngày càng xuất hiện nhiều những hạng hậu sinh với bản lĩnh không thể nào lường nổi. Chỉ mới đây theo tin từ phái Thiếu Lâm, đã có hai nhân vật cũng một nam một nữ dù nam nhân ấy là tăng nhân thì cả hai cũng đều có bản lĩnh thượng thừa. Bây giờ lại xuất hiện thêm đôi nam nữ kiếm khách xem ra cũng có thân thủ tương tự. Lão tử nghĩ sao?

- Chúng bỏ đi thật nhanh như thể chưa từng hiện hữu khiến bọn ta dù mệnh danh tả hữu Phi Sứ có bản lĩnh nhất nhì Phi Kiếm Bang cũng vô khả phát hiện. Nương tử hỏi ta nghĩ sao ư? Có chẳng là ta đang nghĩ há lẽ bọn ta già thật rồi? Và nhất là sau mười

mấy năm mê muội mãi chạy theo miếng mồi hảo do lão trọc phái Thiếu Lâm đưa ra nhử, phải chăng vì thế bọn ta đâm ra lạc hậu, không thể hiểu hết hiện tình võ lâm ngày càng có nhiều đổi thay, đến nỗi dù gặp lũ hậu sinh nhưng có bản lĩnh thượng thừa cũng không đủ kiến văn để nhận biết chúng xuất thân từ đâu, trừ phi...

- Sao?

- Trừ phi chuyện Cửu Phật tự ở Bắc Cương là có thật và bọn Thiếu Lâm vì ngại bọn ta lưu tâm nên cố tình nói khác đi. Để sau đó chỉ một mình bọn chúng tha hồ tự tìm đến Bắc Cương hầu ung dung thủ đắc thần công Mê Tông. Nương tử nghĩ thế nào?

- Nếu điều đó là sự thật đúng như lão nghĩ thì chúng ta nên làm gì?

- Làm gì ư? Cứ để mọi việc ở đây cho bọn Thiếu Lâm mặc tình toan liệu. Ta chỉ nôn nóng muốn đi đến Bắc Cương ngay.

- Vậy thì đi, đừng chậm trễ cũng đừng để bọn Thiếu Lâm xem hai chúng ta như những công cụ của chúng.

Hai nhân vật này lập tức lao đi. Chỉ khi đó Nam Cung Tôn Quỳnh mới dám một mình tự hiện thân và khẽ gọi:

- Trương ca ca.

Trương Khánh Long cũng xuất hiện:

- Muội cũng ứng phó nhanh đấy, kịp vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo ngay khi ta đành phải thi triển khinh thân pháp tốt độ để lao đi, muội đã nghe được những gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên:

- Muội đã ngày càng phát hiện bản lĩnh của Trương ca ca thật cao minh khó lường. Thiết tưởng nếu muốn thì nãy giờ dù bị Trương ca ca lén nghe ắt chẳng ngại tả hữu Phi Sứ phát hiện. Vậy sao Trương ca ca còn hỏi muội đã nghe được những gì?

Trương Khánh Long ngượng ngùng đáp:

- Vì khinh suất nên lúc nãy ta không kịp phát giác có họ đang ẩn thân quanh đây. Vì vậy nhân có cơ hội ta vội rào quanh một vòng đề phòng còn thêm ai khác vẫn ngấm ngầm giám sát. Há lẽ muội cũng chẳng nghe ngóng được gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh mỉm cười:

- Với công phu Hư Nhược Thân Ảo từ lâu nay muội đâu ngại bị họ phát hiện. Cũng may, lần này muội nghe được khá nhiều. Là thế này...

Khi thuật xong Nam Cung Tôn Quỳnh nói thêm:

- Kế của Trương ca ca bịa ra Cửu Phật tự ở Bắc Cương kể đã có hiệu quả. Và quan trọng hơn, bây giờ muối càng rõ, quả nhiên từ lâu toàn bộ bốn bang - Phi Kiếm Bang đều bị phái Thiếu Lâm thao túng. Nhưng tại sao lại như vậy trong khi cũng như mọi người, muối hằng luôn ngưỡng mộ Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long cười buồn:

- Kể cả ta cũng đang dần thất vọng về hiện tình phái Thiếu Lâm lúc này và cũng từng tự nêu nghi vấn tương tự. Thế nên với thuật dị dung ta tự hứa chỉ ít phải một lần thực sự tiềm nhập Thiếu Lâm phái để dò xét. Vì vậy ta mới chuẩn bị sẵn như muối đã thấy, các vật dụng cần thiết để tự biến thành một tăng nhân như họ.

Nam Cung Tôn Quỳnh phản kháng:

- Đó là hành động rất mạo hiểm, bởi phái Thiếu Lâm từ rất lâu luôn là nơi chốn được ví như ngọa hổ tàng long. Đơn thân độc lực như Trương ca ca dù thân thủ cao minh cũng vô khả tự cứu nếu sơ ý để họ phát giác.

Trương Khánh Long cũng đồng tình:

- Muối nói cũng phải vì như thân thủ của lão tăng khi nãy, ta tự nhận phải cùng lúc đối phó vài ba cao thủ tương tự, quả là điều thập phần gian nan. Vậy tạm gác lại chuyện đó, chúng ta nên đi tiếp và lần này đừng để mắc sai lầm nào nữa.

Cả hai lại lao đi, và lần này do cẩn trọng, Nam Cung Tôn Quỳnh đành để Trương Khánh Long nắm ta kéo đi.

Vù...

Chợt phát hiện Trương Khánh Long tỏ dấu hiệu muốn dừng lại, Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên vội hỏi khẽ:

- Có gì bất ổn chẳng?

Trương Khánh Long ngập ngừng trong một thoáng, sau đó quả quyết lắc đầu:

- Không có gì bất quá chỉ là, à, ta muốn hôm nay tìm chỗ nghỉ sớm hơn. Đừng để muộn như hôm qua thật bất tiện.

Nam Cung Tôn Quỳnh vui vẻ đề xuất:

- Ngờ thế nào, vì kỳ thực muối cũng toan nói tương tự bởi dù muốn tiếp tục đi nữa cũng không thể.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Sao lại không thể?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp:

- Vì phía trước mặt vượt khỏi chỗ quanh kia là chúng ta sẽ đến một dòng sông, muốn qua sông phải thuê thuyền. Vậy là tha hồ nghỉ trên thuyền và phải xuôi dòng cả đêm mới mong đến được nơi vào lúc sáng.

Trương Khánh Long lo ngại:

- Phải lênh đèn trên thuyền cả đêm sao?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên:

- Sao vậy hay Trương ca ca ngại do không am hiểu thủy tính vạn nhất thuyền bị đắm thì sinh mạng hưu hỉ? Đừng lo, những dân chèo ở đây muối đều quen nhờ đó hiểu họ đều có tính thận trọng. Huống hồ từng luồng lạch họ đều am tường, dù bị sương mù phủ kín hoặc có lấy khăn bịt mắt họ vẫn đưa thuyền đi dễ như trở bàn tay. Trương ca ca chớ lo.

Trương Khánh Long chép miệng:

- Nhưng vạn nhất cả hai chúng ta đều cùng bị đắm thì sao? Muối đủ tinh thông thủy tính để lo thêm phần ta chăng?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngần ngừ:

- Muối tuy am hiểu nhưng chẳng thật tinh thông. Hay là thôi, chúng ta đành tìm cách đi xuôi theo bờ và chỉ vượt qua sông nếu may mắn gặp chủ thuyền nào đó tốt bụng giúp đưa từ bờ này qua bờ kia?

Trương Khánh Long chợt hỏi:

- Dọc theo bờ sông quãng hẹp nhất giữa hai bờ là bao nhiêu trượng?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu:

- Trương ca ca muốn thi triển khinh công lao vọt qua ư? Không dễ đâu, vì theo muối nhớ quãng hẹp nhất tính bằng sải cũng phải đến vài mươi sải xấp xỉ hai mươi trượng hoặc hơn. Chẳng ai đủ bản lĩnh phi thân qua ngoại trừ bậc đại la thần tiên chỉ có trong truyền thuyết.

Trương Khánh Long ngao ngán thở dài:

- Nếu vậy đành nhắm mắt phó giao số phận cho những tay trạo phu mà thôi, vì dằng nào cũng một lần đặt chân lên thuyền.

Nam Cung Tôn Quỳnh do vẫn được Trương Khánh Long nắm ta nên khẽ bóp và trấn an:

- Muội vẫn luôn dùng thuyền và chưa bao giờ gặp một bất trắc nào dù nhỏ. Trương ca ca chớ quá lo.

Trương Khánh Long phì cười:

- Nhưng muội phải hứa không được bỏ rơi ta đấy.

Nam Cung Tôn Quỳnh cười theo:

- Chúng ta đã cùng nhau dùng dịch huyết phát thệ kết giao hiển nhiên phải sinh tử có nhau, muội hứa sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi Trương ca ca.

Chợt bay theo gió có một tiếng cười lạt thật nhỏ từ xa đưa đến. Nam Cung Tôn Quỳnh vì nghe nên khẽ hỏi Trương Khánh Long:

- Trương ca ca có nghe gì chẳng? Dường như là tiếng ai đó cười chúng ta chẳng?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Cho dù vậy ta không nghĩ ai tuy có bản lĩnh thật cao minh nhưng lại phí công lén nghe những câu chuyện vu vơ và tầm phào của chúng ta. Rất có thể chỉ là những tiếng động tương tự nào đó.

Nhưng Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn lo:

- Hãy nói thật đi đích xác thì bản lĩnh Trương ca ca cao minh dường nào? Sở dĩ muội hỏi vì lời vừa rồi của Trương ca ca tỏ ra quá tự tin, tự hồ nếu có nhân vật cao minh hơn thì sẽ không lưu tâm đến chúng ta cùng những chuyện vu vơ tầm phào. Và ngược lại, đối với những nhân vật nào lưu tâm thì ý Trương ca ca bảo họ khó thể có bản lĩnh cao minh tương tự, đúng không?

Trương Khánh Long lắc đầu thổ lộ:

- Muội có nhớ, nhiều người từng đoán ta đã bị phái Thiếu Lâm sinh cầm, là nguyên do khiến ta bật vô âm tín gần cả trăm ngày? Kỳ thực chỉ là ta giả vờ chịu như vậy vì so về bản lĩnh một khi Liễu Độ chỉ với một kích của ta đã phải thảm tử thì Liễu Phàm hoặc bất luận cao tăng nào của phái Thiếu Lâm cũng chẳng thể là đối thủ của ta. Đồng thời muội cũng nên tin, nếu muốn ta đã có thể hạ sát tả hữu Phi Sứ ở đủ cả hai lần chạm mặt, thật đấy.

Nam Cung Tôn Quỳnh mừng và nhẹ thở phào:

- Nếu vậy thì muội hoàn toàn yên tâm về lời Trương ca ca hứa giúp bốn bang thanh lý môn hộ.

Nhưng nói đến đây, Nam Cung Tôn Quỳnh chợt đổi giọng và cười chê Trương Khánh Long:

-Chỉ tiếc là Trương ca ca dù bản lĩnh cao minh vẫn phải cần có muội vì phía trước đã là dòng sông và Trương ca ca lại không am hiểu thủy tính.

Trương Khánh Long cười theo:

- Chúng ta đã kết giao, có phải nhờ đến hảo muội cũng là lẽ thường tình, ta đâu cần hổ thẹn.

Và lúc đó do đã vượt qua khúc quanh, quang cảnh mở ra trước mắt cả hai cho thấy toàn bộ một quăng sông thật rộng với cảnh chiều bảng lảng đang tỏa chiếu những tia nắng vàng vọt cuối ngày. Đồng thời ở cạnh bờ sông là vài ba chiếc thuyền nhỏ vẫn cố tình nán lại hy vọng sẽ đợi gặp một vài khách bộ hành cuối cùng thể nào cũng cần thuyền độ giang.

Nam Cung Tôn Quỳnh tìm và gọi ngay một thuyền:

- Phu thúc, tứ phu thúc.

Từ một chiếc thuyền có mũi, một trạo phu tuổi trạc trung niên với làn da sạm nắng cũng reo mừng vẫy gọi:

- Lã tiểu thư lại hồi gia ư? Vậy hãy nhanh lên, chưa lần nào tiểu nhân thấy tiểu thư đến muộn thế này.

Trương Khánh Long ngạc nhiên vừa theo chân vừa khẽ hỏi Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Muội giấu không cho họ biết tính danh thật ư?

Nam Cung Tôn Quỳnh gật đầu:

- Đây là theo chủ ý của gia mẫu. Cũng may do muội cũng quen dùng một thuyền nên chỉ duy tứ phu thúc là khả dĩ đoán biết nơi đang ẩn thân của muội.

Trương Khánh Long buột miệng khen:

- Cẩn trọng như vậy thảo nào suốt thời gian qua, tả hữu Phi Sứ và có thể là toàn bộ Phi Kiếm Bang vẫn chưa phát hiện muội đã mạo nhận thay lệnh đường làm Bang Chủ của họ.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng giật mình:

- Sao Trương ca ca đoán biết gia mẫu chính là Bang Chủ Phi Kiếm Bang? Vì muội nhớ vẫn chưa thổ lộ với Trương ca ca điều này.

Trương Khánh Long tủm tủm cười:

- Qua cách xưng hô do nhầm lẫn của nhân vật hữu Phi Sứ nếu ta không đoán được điều này thì mới đáng để muội ngạc nhiên. Đúng không?

Nam Cung Tôn Quỳnh lại thoáng cau mặt tợn hồ muốn nói gì thêm, nhưng rồi đành thôi, vì cả hai đã gần đến thuyền lại còn thêm tiếng gọi của tứ phu thúc chủ thuyền:

- Nhất định công tử đây là hảo bằng hữu và thân cận nhất mới được Lã tiểu thư lần đầu tiên đưa thêm ngoại nhân cùng về. Nào, xin mời Lã tiểu thư và công tử cùng lên thuyền. Tiểu nhân lúc nào cũng sẵn sàng sẽ lập tức cho thuyền xuất phát ngay.

Cả hai lên thuyền và lần lượt khom người bước vào khoang giữa, nơi luôn được kê sẵn một bộ kỷ trà bằng gỗ tuy đơn sơ mộc mạc nhưng thích hợp với khung cảnh khiến trở nên ấm cúng lạ. Và Nam Cung Tôn Quỳnh chẳng hiểu đã đổ mắt từ lúc nào khẽ lên tiếng trách tứ phu thúc:

- Bảo là hảo bằng hữu cũng tạm đủ đâu cần tứ phu thúc nói thêm mấy chữ thân cận nhất có vẻ thừa.

Tứ phu thúc bắt đầu dùng sào chống vào bờ và đẩy thuyền dần tách khai:

- Nói vậy tiểu nhân quá đa sự đúng không? Thôi thì tiểu nhân xin nói lại nhưng chẳng biết hảo bằng hữu của tiểu thư có tính danh thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh toan đáp thì Trương Khánh Long nhanh miệng hơn vội lên tiếng:

- Giữa văn bối và tiểu thư đây không chỉ là bằng hữu mà còn đã kết giao thành tình huynh muội. Vậy đối với tứ phu thúc kể cũng không xa lạ gì, xin cứ gọi văn bối là Tiểu Qui cho thân mật.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên:

- Sao Trương ca ca lại...

Trương Khánh Long vội nháy mắt nhân đó cũng tìm cách ngắt lời Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Chuyện chúng ta từng kết giao huynh muội cũng nên cho mọi người nhất là tứ phu thúc biết. Hầu sau này giả như ta có việc cần đến đây dù chỉ một mình thì tứ phu thúc do đã biết ắt thế nào cũng tận lực giúp ta. Có đúng như thế chẳng tứ phu thúc?

Thuyền đã tách xa bờ và lúc này vị tứ phu thúc cũng đã bắt đầu khuấy nhanh tay chèo cho thuyền dần xuôi theo dòng, vì thế do cần dụng lực cho việc chèo bơi, nên lời đáp của vị tứ phu thúc chỉ còn là những tiếng ậm ừ đẩy đưa theo câu chuyện:

- Công tử nói chí phải, chí phải.

Cảm thấy lạ Nam Cung Tôn Quỳnh hạ thấp giọng và hỏi Trương Khánh Long:

- Há lẽ Trương ca ca không đoán biết điều muội muốn hỏi chính là cách xưng hô Tiểu Qui nghe thật lạ tai?

Trương Khánh Long cũng hạ thấp giọng, vừa tủm tủm cười vừa thì thào:

- Thì cũng như muội ta do cẩn trọng nên không thể không bịa bất luận một giả danh nào đó. Huống hồ muội đừng quên dù ở đâu cũng có thể xảy ra những bất ngờ khó lường, để đề phòng tai vách mạch rừng, ta đâu thể tự nhận là Trương Khánh Long.

Nam Cung Tôn Quỳnh nhăn nhó:

- Nhưng sao lại bịa là Tiểu Qui, hoàn toàn đối nghịch nếu chẳng muốn nói là không xứng với thân phận lẫn nhân phẩm của Trương ca ca?

Trương Khánh Long nhún vai:

- Thiết nghĩ, đã là người nếu luôn am hiểu câu ngộ biến phải từng quyền thì ai lại chẳng có lúc cam đành chấp nhận nhẫn nhục cảnh thụt cổ như rùa? Ta vẫn chưa dám nhận bản thân lúc nào cũng là chánh nhân quân tử, chỉ cần hành sự không thẹn với trời đất, với bất luận ai là đủ. Lẽ nào bản thân muội chưa từng trải qua cảnh ngộ này?

Nam Cung Tôn Quỳnh thở dài:

- Chúng ta đã dị dung chỉ lúc gần đến đây muội mới trở lại dung diện thật, ý muội muốn Trương ca ca cũng vậy, cũng nên xoá sạch lớp dị dung. Vì theo muội một khi đã về đến đây đâu còn gì khiến chúng ta lo sợ nữa.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Đương nhiên lúc bái phỏng lệnh đường ta sẽ dùng dung diện thật. Còn bây giờ...

Trương Khánh Long chợt dừng lời, và Nam Cung Tôn Quỳnh cũng tự hiểu nguyên nhân vì thấy tứ phu thúc đang từ ngoài khom người tiến vào với một mâm thức ăn trên tay:

- Chẳng mấy khi Lã tiểu thư có thêm người đồng hành, sẽ là khiếm khuyết nếu tiểu nhân không giúp Lã tiểu thư tiếp đãi cho chu tất. Cũng không có gì đâu ngoài một vài sản vị luôn dồi dào ở khắp vùng sông nước này. Công tử chớ nên khách sáo vì thời gian chờ đợi phải qua suốt đêm nay mới đến nơi. Tiểu nhân xin lui bước.

Tuy cũng đang đói bụng nhưng thay vì dùng ngay các thức ăn đã bày biện và thoát nhìn thật ngon mắt thì Trương Khánh Long đột ngột đứng lên, tự đi theo chân vị tứ phu thúc đến tận phía đuôi thuyền.

Thấy vậy Nam Cung Tôn Quỳnh cũng đi theo:

- Trương ca ca muốn ngắm cảnh vầng dương ngậm non Đoài? Nhưng lúc này muộn rồi, có chăng chỉ một lúc nữa sẽ được nhìn thấy sao Khuê. Tuy nhiên gió chiều muộn đang mát thế này muốn ngồi tù túng giữa lòng thuyền. Trương ca ca thấy cảnh vật xung quanh đây thế nào?

Trương Khánh Long đang vươn vai uốn ngực hớn hở đón nhận từng làn gió mát cứ mơn man thổi lướt trên mặt sông mênh mông:

- Thật sáng khoái, và cứ đà này, ta thật thích nếu được lưu mãi ở đây hầu tha hồ tận hưởng cảnh hương đồng gió nội, thoát khỏi mọi ưu tư và nhất định, mãi như thế, ta sẽ mặc tình hưởng dụng hết thọ mệnh trời ban, ắt sẽ rất thọ.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng vui lây vừa giang rộng đôi tay để đón gió vừa khoan khoái tỏ lộ:

- Muội cũng từng có ý tưởng này, thật vui vì phát hiện Trương ca ca cùng chung sở thích. Vậy sẽ như thế nào nếu chúng ta luôn có bên cạnh nhau?

Trương Khánh Long vẫn đang hít lấy hít để các ngọn gió trong lành, chỉ mỉm cười khi thấy Nam Cung Tôn Quỳnh sơ ý để lộ tâm can. Phát hiện cách Trương Khánh Long cười Nam Cung Tôn Quỳnh bưng đở mặt và thừa biết thế nào Trương Khánh Long cũng nhìn thấy dù cảnh vật khắp nơi đã bắt đầu chìm vào màn đêm đang buông dần. Ngờ đâu vị tứ phu thúc cũng phát hiện ẩn ý từ câu nói hớ hênh của Nam Cung Tôn Quỳnh chợt cười hà hà và nói xen vào:

- Vậy mà tiểu thư cứ chối không nhận công tử đây là hảo bằng hữu thân cận nhất. Và nếu tiểu nhân đoán không lầm thì hà hà...

Bất chợt từ xa lại đưa đến và vang lọt vào tai Nam Cung Tôn Quỳnh một tiếng cười lạt. Nam Cung Tôn Quỳnh vùng biến sắc:

- Trương ca ca có nghe chăng, cũng là tiếng cười lạt lúc chiều lại vừa do ái đó cố ý phát ra?

Trương Khánh Long đương nhiên cũng nghe nhưng chưa kịp lên tiếng đáp lời Nam Cung Tôn Quỳnh thì vị tứ phu thúc lạ thay bỗng có phản ứng không thể ngờ. Đây là vị tứ phu thúc vụt chộp lấy mái chèo và đứng bật lên, gương mặt nhìn xung quanh:

- Có bọn xấu toan gây bất lợi cho tiểu thư? Xin đừng lo vì chỉ cần chúng dám xuất hiện tiểu nhân quyết không nhân nhượng nữa.

Trương Khánh Long động tâm vội hỏi:

- Không nhân nhượng nữa là thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh nhờ đó cũng vỡ lẽ liền phụ họa với Trương Khánh Long hỏi dồn vị tứ phu thúc:

- Phải rồi như tứ phu thúc muốn nói cũng từng có người đến dò hỏi gì ở tứ phu thúc chẳng? Nhất định là hỏi về tiểu nữ đúng không? Kể nào vậy? Quen hay lạ hử tứ phu thúc?

Tỏ ra sợ hãi vị tứ phu thúc bối rối đáp:

- Chỉ mới có một mà thôi và đó là...

Chợt Trương Khánh Long vung bật hai tay một thì hươ nhanh về phía trước, một thì vừa chộp vừa đẩy vị tứ phu thúc ngã xuống sàn thuyền:

- Có ám toán, muội cũng nên mau phòng bị vì thủ pháp của đối phương thật lợi hại.

Nhưng chẳng biết lời hô hoán của Trương Khánh Long là đúng hay sai vì chưa gì do Trương Khánh Long đã có cử chỉ quá đột ngột, làm thuyền vụt lắc lư khiến Trương Khánh Long như đã từng bộc lộ là bản thân rất ngại nước cũng đồng nghĩa với việc Trương Khánh Long chưa thể quen với các động đậy bất thường khi ở trên thuyền, cũng bị lão đảo theo và Trương Khánh Long bắt đầu chấp chới chực ngã khỏi thuyền. Quá kinh hoảng Trương Khánh Long vội kêu:

- Ôi không...

Nam Cung Tôn Quỳnh kịp phát hiện vội nhún chân lao chồm tới:

- Đừng để ngã, muội đến đây...

Ngờ đâu lực nhún chân của Nam Cung Tôn Quỳnh dù muốn dù không cũng làm thuyền thêm lắc mạnh và lập tức Trương Khánh Long bị hất bay khỏi thuyền gieo luôn xuống dòng nước mênh mông.

Ừm.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng bấn loạn nhưng vì chẳng còn cách nào khác đành lao theo Trương Khánh Long và khẩn trương gọi vị tứ phu thúc:

- Tứ phu thúc hãy giữ thuyền quanh đây, Trương ca ca của tiểu nữ không biết bơi, dù vậy tiểu nữ tự tin vẫn cứu được và sẽ nhanh chóng đưa lại lên thuyền.

Và đến lượt Nam Cung Tôn Quỳnh gieo tòm xuống mặt nước.

Ừm.

Còn lại một mình vị tứ phu thúc lo lắng vừa giữ yên thuyền vừa chờ và nhìn đắm đắm xuống dòng nước. Ngờ đâu thời gian cứ trôi và dưới mặt nước vẫn chẳng thấy bóng dáng hoặc dấu hiệu nào cho thấy Nam Cung Tôn Quỳnh cùng Trương Khánh Long có thể

tự trời lên tái xuất hiện. Quá lo, đến lượt vị tứ phu thúc cũng đành bỏ thuyền lao người xuống nước. Ở đó bất luận tứ phu thúc tìm thế nào cũng không còn nhìn thấy lại vị Lã tiểu thư xinh đẹp cùng hảo bằng hữu thân cận nhất lần đầu tiên được đồng hành về đây.

Màn đêm buông mỗi lúc mỗi dày và mặt nước vẫn câm lặng, quyết không buông thả hai con người vừa bị nuốt bắt tằm vào đáy nước sâu thăm thẳm.

- o O o -